Chỉ Có Allah Mới Là Đấng Công Bằng

[Tiếng Việt – Vietnamese – فيتنامي]

Abu Zaytune Usman Ibrahim

Kiểm duyệt

Abu Hisaan Ibnu Ysa

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿لا أحد أعدل من الله﴾

« باللغة الفيتنامية »

أبو زيتون عثمان إبراهيم

مراجعة: محمد زين بن عيسى

2011 - 1432

IslamHouse.com

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

Con người được Allah tạo ra với bản chất luôn hướng tới sự công bằng. Một đứa bé dù chưa biết nói, chưa biết nhận thức gì cả nhưng nó sẽ òa khóc nếu như có ai đó giật lấy đồ trong tay của nó bởi vì hành động đó là không công bằng với nó.

Là còn người thì bất kỳ ai cũng đều không muốn người khác bất công với mình dù ít hay nhiều, lớn hay nhỏ. Một người tốt bụng cho một người láng giềng của y mượn một chiếc lược chải đầu nhưng người láng giềng của y đã không trả lại cho y. Tuy chiếc lược không đáng giá là bao nhưng người tốt bụng cảm thấy không hài lòng chút nào vì người láng giềng đã không công bằng với y.

Như vậy, con người dù là thành phần nào đi chăng nữa thì vẫn muốn được đối xử một cách công bằng, ngay cả một người nào đó thường làm điều bất công với người khác thì y cũng không thể hài lòng nếu có ai đó có hành vi không công bằng với y.

Con người muốn được công bằng nhưng thế giới trần tục này không phải lúc nào cũng được công bằng như ý muốn. Con người đã thiết lập, chỉnh sửa, cải biên biết bao nhiêu nguyên tắc, bao nhiêu luật lệ với mong muốn con người được sống trong sự công bằng nhưng rồi con người vẫn bị bất công vì những luật lệ và những nguyên tắc do chính con người làm ra vẫn không đảm bảo tính công bằng, và ngay cả chính bản thân con người tuy lúc nào cũng muốn được đối xử công bằng nhưng chính bản thân họ nhiều khi

lại không công bằng với người khác. Bởi lẽ đó, Allah đã chọn Islam làm nguyên tắc và luật lệ cho nhân loại vì đó là nền công lý được ban xuống từ Ngài, một Đấng tuyệt đối công bằng.

Do đó, người Muslim tin tưởng nơi Allah luôn luôn cảm thấy an tâm, lúc nào y cũng sống một cách thanh thản và vui vẻ vì y biết rằng dù ai đó bất công với y, dù lớn hay nhỏ, nhiều hay ít thì vào Ngày Sau y sẽ được Allah đứng ra đòi lại công bằng cho y, Allah sẽ bắt người đó trả lại tất cả mọi công bằng cho y không thiếu sót một điều gì.

Người Muslim luôn kiên định trong lòng vì mỗi ngày khi cầu nguyện y đều đọc lên bài kinh Fa-tihah với nội dung: "**Mọi lời ca ngợi kính dâng lên Allah, Đấng Chủ Tể của toàn vũ trụ, Đấng rất mực Nhân từ và rất mực Khoan dung, vị Vua (vị thẩm phán tối cao duy nhất) của Ngày Phán Xét, ...**". Ngày phán xét là ngày mà Allah sẽ xét xử công bằng một cách tuyệt đối bởi vì Ngài đã phán bảo:

﴿فَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٍ خَيۡرٗا يَرَهُۥ ۝٧ وَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٖ شَرّٗا يَرَهُۥ ۝٨﴾ الزلزلة: ٧ - ٨

﴾**Ai làm việc thiện dù nhỏ như hạt bụi cũng sẽ thấy nó * Ai làm việc xấu và tội lỗi dù nhỏ như hạt bụi cũng sẽ thấy nó**﴿ (Chương 99 – Azzalzalah, câu 7,8), Allah phán ở chương khác:

﴿فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنسَابَ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ وَلَا يَتَسَآءَلُونَ﴾ المؤمنون: ١٠١

﴿**Rồi khi Tiếng còi tận thế được thổi lên, thì Ngày đó sẽ không có tình máu mủ ruột thịt giữa bọn chúng và cũng sẽ không có ai hỏi thăm ai**﴾ (Chương 23 – Al-Mu'minun, câu 101).

Vào ngày kinh hoàng đó tất cả mọi người đều chỉ biết lo cho bản thân mình, không ai nhờ cậy ai cũng chẳng ai có thể bảo hộ cho ai cả. Nói về ý nghĩa của câu kinh 101 chương Al-Mu'minun trên đây, bộ Tafseer Ibnu Kathir đã dẫn lời của Sahabah Ibnu Mas-ud ﷺ rằng Nabi Muhammad ﷺ nói: "**Vào Ngày Phán xét, Allah sẽ triệu tập lại tất cả mọi người từ lúc ban đầu cho tới lúc cuối cùng. Sau đó, có tiếng gọi bảo: Ai có điều gì bất công thì hãy đến đây để lấy lại sự công bằng của mình! Lúc bấy giờ, ai nấy cũng vui mừng vì được trả lại sự công bằng, họ vui mừng ngay cả sự công bằng đó được lấy từ cha, con, hay vợ (chồng) của mình cho dù nó chỉ là một điều rất nhỏ nhoi**".

Trong chương 80 – A'basa, Allah cũng phán bảo về điều này, Ngài phán:

﴿فَإِذَا جَآءَتِ ٱلصَّآخَّةُ ﴿٣٣﴾ يَوۡمَ يَفِرُّ ٱلۡمَرۡءُ مِنۡ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾ وَأُمِّهِۦ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾ وَصَٰحِبَتِهِۦ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾ لِكُلِّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ يَوۡمَئِذٖ شَأۡنٞ يُغۡنِيهِ ﴿٣٧﴾﴾ عبس: ٣٣ – ٣٧

﴿**Và khi Tiếng còi chát chúa xảy đến, ngày đó mỗi người sẽ chạy bỏ anh em của mình, bỏ cả cha lẫn mẹ, bỏ cả vợ và con cái. Ngày đó mỗi người lo âu cho bản thân đủ làm y quên bẵng người khác**﴾ (33 – 37).

Trên cuộc sống trần tục, con người có thể dùng tiền bạc và tài sản để đút lót, hối lộ và mua chuộc lẫn nhau. Những người giàu trên cõi đời này có thể đùng tiền để đổi trắng thành đen, có tội thành không có tội, một tên tội phạm có thể dùng tiền để trốn tránh tội lỗi của y nếu y biết cách lo lót và mua chuộc vị thẩm phán hay thuê mướn một gã luật sư mồm mép biện hộ cho y thoát tội, còn một người nghèo khó khi bị đối xử bất công không đủ tiền để chạy lo thưa kiện thì không thể đòi lại công bằng, .. Đó là những gì trên thế gian này, còn ở Ngày Sau sự hối lộ, lo lót, mua chuộc sẽ không còn nữa bởi Allah là Đấng Công Bằng và Ngài không cần đến tiền bạc. Ngài phán:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ﴾ فاطر: ١٥

﴿Hỡi nhân loại! Các ngươi là những người nghèo cần đến Allah còn Allah là Đấng Giàu có đáng ca tụng﴾ (Chương 35 – Fatir, câu 15).

Trên cõi đời này, ngoài tiền bạc và tài sản, con người cũng có thể nhờ cậy vào quyền hành và thế lực để đàn áp những kẻ yếu đuối hơn mình và che đậy tội lỗi của bản thân nhưng vào Ngày Phán Xét, mọi quyền lực sẽ không còn nữa mà chỉ có một quyền lực tối cao duy nhất của Allah, Đấng quyền năng trên mọi thứ, Ngài phán:

﴿أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا﴾ البقرة: ١٦٥

﴿Quả thật tất cả mọi quyền lực và sức mạnh đều trong tay Allah duy nhất﴾ (Chương 2 – Albaqarah, câu 165).

Ở các phiên tòa xét xử trên cõi đời này, người làm chứng có thể gian dối nói không đúng sự thật, vật chứng có

thể làm giả mạo nhưng ở phiên tòa xét xử của Allah, không ai có thể giả dối nửa lời bởi không ai được đôi co vào Ngày đó, Ngày mà Đại Thiên thần Jibril ﷺ và các Thiên Thần khác đứng thành hàng, không ai được nói ngoại trừ người nào mà Ngài cho phép và y chỉ nói điều đúng sự thật. (Chương 78 – An-Naba', câu 37, 38).

Vào Ngày Phán Xét, tất cả mọi người đều có nhân chứng và vật chứng hẳn hoi, không ai có thể che đậy tội lỗi của mình. Vật chứng của họ là những quyển sổ do chính các Thiên Thần ghi chép mọi hành động tốt xấu của họ, Allah phán:

﴿إِذْ يَتَلَقَّى ٱلْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ قَعِيدٌ ١٧ مَّا يَلْفِظُ مِن قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ﴾ ق: ١٧ - ١٨

﴿**Khi hai vị Thiên thần ghi chép ngồi bên phải và bên trái thì không một lời nào được con người thốt ra mà họ lại không theo dõi và ghi xuống**﴾ (Chương 50 – Qaf, câu 17, 18).

Nói đến câu kinh này thì có một câu chuyện nhỏ về Imam Ahmad. Có một khoảng thời gian ông bị bệnh rất nặng, vào những lúc cơn đau hoành hành thì ông cũng hay rên rỉ vì cơn đau nhức nhối dữ dội, nhưng kể từ lúc ông chợt nhớ đến hai câu kinh trên thì ông không còn rên rỉ nữa dù cơn đau có hoành hành cỡ nào. Các con ông không thấy cha rên rỉ mỗi khi lên cơn đau như lúc trước nữa mới bèn hỏi: Sao cha yên lặng quá vậy thì ông nói: Cha nhớ trong Qura'n Allah có phán rằng các vị Thiên thần sẽ ghi chép tất cả mọi hành động của người bề tôi, nên cha không muốn vị Thiên thần ghi chép vào sổ những tiếng rên than vãn của cha.

Còn những nhân chứng của mọi người vào Ngày Phán Xét chính là các vị Thiên Thần tuyệt đối trung thực, và chính thể xác của họ cũng sẽ là nhân chứng kể hết mọi hành động tội lỗi của họ, mọi bộ phận của cơ thể họ từ tay, chân, mắt, mũi,... đều biết nói trừ chiếc lưỡi, ngay cả lớp da cũng sẽ biết nói và được cho làm chứng để kể tội chủ nhân của nó. Allah phán:

﴿شَهِدَ عَلَيۡهِمۡ سَمۡعُهُمۡ وَأَبۡصَٰرُهُمۡ وَجُلُودُهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ٢٠ وَقَالُواْ لِجُلُودِهِمۡ لِمَ شَهِدتُّمۡ عَلَيۡنَاۖ قَالُوٓاْ أَنطَقَنَا ٱللَّهُ ٱلَّذِيٓ أَنطَقَ كُلَّ شَيۡءٖ﴾ فصلت: ٢٠ - ٢١

﴿**Đôi tai, cặp mắt và da của chúng sẽ làm chứng chống lại chúng về những điều mà chúng đã từng làm. (Lúc bấy giờ) chúng sẽ bảo lớp da của chúng: "Tại sao ngươi làm chứng chống lại ta ?" (Các lớp da sẽ) đáp lại (lời chúng): "Allah khiến chúng tôi nói giống như Ngài khiến cho mọi vật đều nói.**"﴾ (Chương 41 – Fussilat, câu 20, 21). Về câu kinh này, ông Ibnu Kathir đã đưa ra một Hadith rằng con người đã đôi co với Allah vào Ngày phán xét. Hadith do ông Anas bin Malik ﷺ thuật lại: Có một ngày nọ, Nabi ﷺ đang ngồi cùng với chúng tôi thì bỗng dưng Người cười, rồi Người hỏi: "**Sao các người không hỏi có chuyện gì mà ta cười ?**" Họ mới bèn hỏi: "*Thưa Thiên Sứ của Allah, có chuyện gì khiến Người cười như vậy?*" Người bảo: "**Ta cảm thấy thật ngộ nghĩnh cho việc người bề tôi lại dám đôi co với Allah vào Ngày Phán xét, y nói: Ôi Thượng Đế của tôi, Chẳng phải Ngài đã hứa là sẽ không bất công với bề tôi đó sao? Allah bảo: Đúng vậy. Y nói tiếp: Quả thật bề tôi không muốn ai khác làm nhân chứng cho bề tôi ngoại trừ chính bản thân bề tôi mà thôi. Allah bảo: Chẳng lẽ**

TA và các vị Thiên Thần chuyên ghi chép chưa đủ hay sao ..."

Cũng bởi lẽ trên mà Allah đã khiến chân, tay, mắt, mũi và cả da làm chứng cho chủ nhân của nó vào Ngày mà không có sự công bằng nào ngoài sự công bằng tuyệt đối của Allah.

Chắc chắn có người sẽ nói, Nếu Allah am tường mọi thứ và có quyền năng trên mọi thứ thì Ngài cần chi đến việc làm chứng của các vị Thiên thần và những tạo vật của Ngài.

Đúng vậy, chỉ một mình Allah thôi cũng đã đủ rồi bởi vì Ngài là Đấng am tường, Đấng nghe thấy và biết được mọi thứ. Ngài phán:

﴿وَيَعْلَمُ مَا فِي ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِۚ وَمَا تَسْقُطُ مِن وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَٰتِ ٱلْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَٰبٍ مُّبِينٍ﴾ الأنعام: ٥٩

﴾**Ngài biết rõ mọi vật trên đất liền cũng như mọi vật dưới biển cả. Và không có một chiếc lá nào rụng xuống từ trên cây cũng như không một hạt giống nào chôn sâu dưới cái u tối của đất đai mà Ngài không biết**﴿ (Chương 6 – Al-An'am, câu 59), Allah phán ở chương khác:

﴿مَا يَكُونُ مِن نَّجْوَىٰ ثَلَٰثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَآ أَدْنَىٰ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُواْۖ﴾ المجادلة: ٧

﴾**Không có một cuộc mật nghị nào giữa ba người mà Ngài (Allah) không là người thứ tư tham dự với họ, nếu là cuộc mật nghị giữa năm người thì Ngài sẽ người thứ sáu tham dự với họ, và dù bất kỳ cuộc mật nghị nào đi**

chăng nữa có số người ít hơn hay nhiều hơn thì bất cứ lúc nào Ngài cũng luôn tham dự cùng với họ.﴾ (Chương 58 – Al-Muja-dilah, câu 7).

Như vậy, một mình Allah thì đã đủ để phán xét một cách chính xác, không có gì có thể qua mặt được Ngài. Do đó, Ngài không cần một nhân chứng nào khác kể cả các vị Thiên thần. Tuy nhiên, vì Ngài là Đấng công bằng, Ngài muốn thể hiện sự công bằng trước đám bầy tôi của Ngài để họ phải khâm phục, chẳng phải Ngài đã để cho các bộ phận cơ thể của người bề tôi làm chứng cho chủ nhân của nó đó sao ?

Một lời khuyên cho những ai tin tưởng Allah và Thiên sứ của Ngài rằng hãy an lòng và bình thản. Dù có bị kẻ nào đối xử bất công như thế nào đi chăng nữa nhưng không thể đòi lại công bằng thì hãy cố gắng kiên nhẫn, rồi mai đây vào Ngày Phán Xét, chắc chắn Allah sẽ đòi lại công bằng cho chúng ta không thiếu hụt một điều gì.

Cầu xin Allah làm vững lòng đám bầy tôi của Ngài !

Xin Ngài hãy soi sáng và hướng dẫn họ trên con đường ngay chính !

Cầu xin Ngài hãy tha thứ mọi tội lỗi của bầy tôi cũng như xin Ngài chấp nhận các việc làm tốt thiện của bầy tôi !

Amin!!!!!!!!!!!!!!!

Tác giả

Abu Zaytune Usman Ibrahim